

Lovudvalget
-/ HER

Dato: 13-05-2015

J.nr.: 01.34.05-00002

Høringssvar vedr. FM2015/149 Forslag om ændring af loven om Tilskud til politisk arbejde.

Lovudvalget har ved skrivelse af 10. april 2015 anmodet Udvalget for Forretningsorden om bemærkninger til ovenstående lovforslag, idet Lovudvalget har stillet 6 konkrete spørgsmål til besvarelse af Udvalget for Forretningsordenen.

Ad 1. Finder Forretningsordensudvalget, at der bør kunne ydes mandattilskud to gange på et år for det samme mandat i de tilfælde, hvor et medlem af Inatsisartut bliver løsgænger og derefter danner et nyt parti?:

Formandskabet har foreslået, at loven tydeliggøres, således at det klarere fremgår, at det er en betingelse for at et parti kan opnå partitilskud (på aktuelt 650.000 kr. årligt), at partiet af vælgerne er valgt til Inatsisartut. Det er altså ikke nok, at partiet har opnået repræsentation i Inatsisartut alene ved en udspaltning fra eksisterende partier.

Med andre ord: Der er ikke tale om en ændring af retstilstanden, men alene om en tydeliggørelse af den mangeårige praksis for administrationen af loven, således at loven fremstår klarere for dens brugere og for offentligheden.

Lovudvalget har foreslået, at Udvalget for Forretningsorden overvejer, hvorvidt det ville være hensigtsmæssigt at tydeliggøre bestemmelsen endnu mere end af Formandskabet foreslået. Lovudvalget har således konstateret, at der med lovens nuværende og foreslåede affattelse kan opstå en åbenbart urimelig situation i det tilfælde, hvor et medlem bryder ud af sit parti og bliver løsgænger for senere på året at stifte et nyt (enmands-)parti. I sådanne situationer vil medlemmet/partiet indenfor det samme år kunne blive berettiget til at modtage dobbelt-tilskud for det samme mandat.

Udvalget for Forretningsordenen er enig med Lovudvalget i, at det er åbenbart urimeligt både generelt og i fh.t. de øvrige partier, at et parti kan ydes mandattilskud for samme periode, som dets repræsentanter samme år i forvejen har oppebåret løsgængertilskud. Det vil være hensigtsmæssigt at forebygge dette problem, når loven nu alligevel skal revideres.

Udvalget for Forretningsordenen skal ved samme lejlighed opfordre Lovudvalget til at overveje, hvorvidt det vil være muligt, at ændre bestemmelserne i lovens § 5, stk. 2-3, således at tilskuddet fremover ydes i halvårige rater på baggrund af mandatfordelingen henholdsvis den 1. januar og den 1. juli. Udvalget har således fundet det uhensigtsmæssigt, at et parti, som mister sin repræsentation i årets første halvdel, oppebærer tilskud for hele året, hvilket er tilfældet ved den lovens nuværende affattelse, hvor tilskuddet som bekendt udbetales for et helt år ad gangen.

Ad 2. Finder Forretningsordensudvalget, at det giver mening at gøre hvervsregistret obligatorisk uden at der knyttes sanktioner til overtrædelse af oplysningspligten?:

Under 1. behandlingen af lovforslaget vurderede Naalakkersuisut i sit svarnotat, at det er urimeligt, at det i Lovforslagets § 4a med tilhørende stykker er anført, at et parti kan blive sanktioneret økonomisk ved en forholdsmæssig reduktion i partiets mandattilskud i de tilfælde, hvor et eller flere af partiets medlemmer forsætligt har undladt at indgive oplysninger til det obligatoriske hvervsregister, eller har indgivet groft mangelfulde oplysninger.

Naalakkersuisut fandt i stedet, at en sanktionsbestemmelse nærmere måtte rettes direkte mod den eller de medlemmer af Inatsisartut, der ikke efterlever bestemmelsen om et obligatorisk hvervsregister, i stedet for at ramme partierne.

Udvalget for Forretningsordenen må indledningsvis bemærke, at det principielt er ganske påfaldende, at Naalakkersuisut i sit svarnotat fandt anledning til at udtrykke en holdning til dette spørgsmål, der må anses som hørende under Inatsisartuts interne forhold.

Udvalget må dernæst bemærke, at det ville kunne være skadeligt for Inatsisartuts omdømme i offentligheden, såfremt Inatsisartut indførte et obligatorisk hvervsregister, som efter nogen tid måtte konstateres at være stærkt mangelfuldt eller vildledende, på baggrund af at et eller flere medlemmer havde ignoreret eller boykottet registret.

Hvis Inatsisartut afskriver sig enhver form for magtmidler i fh.t. at tilsikre, at et obligatorisk hvervsregister respekteres, vil det derfor være mere hensigtsmæssigt blot at fortsætte med et frivilligt hvervsregister. Da der imidlertid ses en generel opbakning til tankerne om et obligatorisk hvervsregister blandt såvel medlemmerne af Inatsisartut som i offentligheden bør en sanktionsbestemmelse tilsikres i en eller anden form.

Ad 3. Finder Forretningsordensudvalget, at der bør ske en sanktionering i medfør af kriminalloven over for medlemmer, som ikke efterleverer deres forpligtelser i fh.t. det obligatoriske hvervsregister?:

Af lovforslagets almindelige bemærkninger fremgår det, at Formandskabet har vurderet, at en manglende efterlevelse af reglerne om et obligatorisk hvervsregister ikke bør have kriminalretlige konsekvenser for det enkelte medlem, idet sådanne konsekvenser i form af en kriminalretlig dom vil kunne føre til tab af valgbarhed, hvorved forseelsen og sanktionen ikke står i rimeligt proportionsforhold. Det kan hertil tilføjes, at en sanktionering i fh.t. Kriminalloven vil være et meget tidsmæssigt langstrakt forløb, hvorved der er stor risiko for, at en dom i hht. kriminallovens bestemmelser om forsømmelighed i offentlig tjeneste først kan forventes flere år senere – og måske efter et Inatsisartutvalg – hvilket er åbenbart uhensigtsmæssigt.

Udvalget for Forretningsordenen er derfor enig med formandskabet i, at Kriminalloven ikke er det rigtige instrument at bringe i anvendelse i fh.t. manglende medlemmernes eventuelle manglende efterlevelse af reglerne om et obligatorisk hvervsregister.

Såfremt det fastholdes, at gøre hvervsregistret obligatorisk samtidig med at den foreslåede sanktionsbestemmelse overfor partierne i lovforslagets § 4a udtages af lovforslaget, skal udvalget derfor påpege, at en sanktionering af medlemmer, som ikke efterlever deres

forpligtelser i fh.t. det obligatoriske hvervsregister, vil kunne ske i medfør af bestemmelsen i § 49, stk. 5, i Inatsisartuts Forretningsorden.¹ Bestemmelsen har følgende ordlyd:

”Hvis et medlem groft tilsidesætter ordensreglerne i Inatsisartut, kan Formandskabet for Inatsisartut udelukke medlemmet fra møderne i Inatsisartut i indtil 14 mødedage. Medlemmet kan under udelukkelsen heller ikke deltage i udvalgmøderne i Inatsisartut. Et medlem, som er udelukket, modtager ikke vederlag i udelukkelsesperioden.”

Med anvendelse af bestemmelsen i § 49, stk. 5, i fh.t. medlemmer, som ikke efterlever deres forpligtelser i fh.t. et obligatorisk hvervsregister, vil Naalakkersuisuts bekymring ikke længere være relevant, idet der vil være en direkte sammenhæng imellem sanktionen og den sanktionerede.

Bestemmelsen i § 49, stk. 5, har imidlertid aldrig været bragt i anvendelse, og anvendelsen af bestemmelsen kan under alle omstændigheder forekomme som et særdeles hårdt indgreb i fh.t. de rettigheder medlemmerne har i henhold til Inatsisartutloven om Inatsisartut og Naalakkersuisut. Anvendelsen af bestemmelsen i den konkrete sammenhæng vil derudover være praktisk vanskelig, idet der særligt i begyndelsen vil skulle dannes en praksis, som vil kunne være meget besværlig for Formandskabet at fastlægge. Ligeledes vil anvendelsen af bestemmelsen af medlemmerne og ikke mindst i fh.t. offentligheden kunne blive oplevet som et meget hårdt og vilkårligt indgreb.

Udvalget for Forretningsorden finder på denne baggrund, at der bør tilsikres en konkret og særlig sanktionsbestemmelse i fh.t. medlemmernes eventuelle manglende efterlevelse af bestemmelserne om et obligatorisk hvervsregister, idet de generelle sanktionsbestemmelser i Kriminalloven og § 49, stk. 5, i Forretningsordenen ikke findes praktisk anvendelige.

Ad 4. Finder Forretningsordensudvalget, at det kunne være hensigtsmæssigt i stedet at pålægge partierne i Inatsisartut oplysningspligten over for det obligatoriske hvervsregister fremfor at denne pligt påhviler de individuelle medlemmer?:

Som nævnt under ad 2. vurderede Naalakkersuisut under 1. behandlingen af lovforslaget, at det er urimeligt, at det i Lovforslagets § 4a med tilhørende stykker er anført, at et parti kan blive sanktioneret økonomisk ved en forholdsmæssig reduktion i partiets mandattilskud i de tilfælde, hvor et eller flere af partiets medlemmer forsætligt har undladt at indgive oplysninger til det obligatoriske hvervsregister, eller har indgivet groft mangelfulde oplysninger.

Naalakkersuisut fandt i stedet, at en sanktionsbestemmelse nærmere måtte rettes direkte mod den eller de medlemmer af Inatsisartut, der ikke efterlever bestemmelsen om et obligatorisk hvervsregister, i stedet for at ramme partierne.

Lovudvalget har overvejet, at Naalakkersuisuts betænkelighed – uanset at denne kan forekomme principielt upassende – ville kunne imødekommes ved at pålægge *partierne* oplysningspligten over for det obligatoriske hvervsregister fremfor at lade denne oplysningspligt påhvile de enkelte medlemmer.

¹ Dette uanset det i lovforslagets almindelige bemærkninger under afsnit 2.2. i sidste afsnit anførte.

Hermed vil partierne ved rettidig indgivelse af oplysninger til hvervsregistret kunne sikre sig imod en nedsættelse af mandattilskuddet. Der vil således være fuld identitet imellem den, der har forpligtelsen, og den som er genstand for sanktion i tilfælde af manglende efterlevelse af forpligtelsen.

Det ville herefter være op til partierne at tilsikre sig, at deres kandidater underskrev en erklæring om, at de vil afgive de fornødne oplysninger til registret for at få lov til at stille op for partiet. Det ville så fald imidlertid nok være nødvendigt først at lade reglen om et obligatorisk hvervsregister træde i kraft fra og med næste valg til Inatsisartut, hvilket kan forekomme politisk uønskværdigt.

Udvalget for Forretningsordenen finder herefter imidlertid ikke, at en sådan model som skitseret af Lovudvalget forekommer anbefalelsesværdig. Udvalget finder således, at den af Formandskabet oprindeligt foreslåede model fortsat er mest anbefalelsesværdig.

Ad 5. Finder Udvalget for Forretningsordenen, at anvendelse af bestemmelsen i § 49, stk. 5, i Inatsisartuts Forretningsorden vil være egnet i fh.t. manglende efterlevelse af bestemmelserne om et obligatorisk hvervsregister?:

Der henvises venligst til sidste del af besvarelsen af spørgsmål 3.

Ad 6. Hvor stort et beløb skal partiernes tilskud reduceres med, hvis partierne skal fritages for forpligtelsen til at levere oversat materiale til Inatsisartut?

Lovudvalget har noteret sig, at et parti under lovforslagets 1. behandling udtrykte, at forslag og spørgsmål bør kunne indgives til Inatsisartut på ét sprog, uden at partiet skal stå for oversættelsen af materialet til enten dansk eller grønlandsk.

Lovudvalget konstaterer, at dette forhold ikke har direkte sammenhæng med nærværende lovforslag. Lovudvalget anfører hernæst følgende:

"Hvis partierne skulle friholdes for oversættelsesforpligtelsen .... ville partitilskuddet imidlertid skulle reducere med det beløb, som partierne i dag modtager med henblik på varetagelse af denne opgave."

Idet Lovudvalget konstaterer, at partierne modtager et tilskud til dette formål via nærværende Inatsisartutlov ønsker udvalget oplyst, med hvor stort et beløb partiernes tilskud vil skulle reduceres, såfremt partierne skulle fritages for oversættelsesforpligtelsen.

Udvalget for Forretningsordenen skal til dette indledningsvis bemærke, at tilskuddet til partiernes oversættelser i Inatsisartut gives som en del af det almindelige partitilskud til politisk arbejde, som bevilges over finanslovens hovedkonto 01.06.11 Politisk Arbejde. Der er foreslået afsat 9,76 mio. kr. til dette formål i Finansloven for 2015, og det samme beløb i hvert af de følgende år.

Dette tilskud opdeles i et grundtilskud til hvert valgt parti på 650.000 kr. pr parti. Dertil ydes et tilskud på 170.000 kr. pr mandat i Inatsisartut.

Tilskuddet ydes som en form for bloktilskud, hvor hvert parti modtager ét samlet beløb, som partiet herefter selv må fordele i fh.t. egne ønsker og behov, idet der i de forskellige ændringer

af loven i løbet af årene er tilføjet forskellige krav, som partierne skal opfylde som betingelse for at få udbetalt tilskuddet, uden at der dog er sat konkrete beløb på disse forskellige krav.

Af særlig relevans i denne forbindelse er Inatsisartuts vedtagelse af Inatsisartutlov nr. 16 af 3. december 2009 om ændring af Landstingslov om økonomisk tilskud til politisk arbejde i forlængelse af hvilket overførtes i alt 3,145 mio. kr. fra Inatsisartuts budget til tilskud til de politiske partier.

Det daværende lovforslag havde til formål at fjerne den betydelige ulovhjemlede indirekte partistøtte, som på daværende tidspunkt blev afholdt via Inatsisartuts administration, idet denne partistøtte var i tvivlsom overensstemmelse med loven om tilskud til politisk arbejde, og idet denne ulovhjemlede indirekte partistøtte modvirkede den transparens i fh.t den offentlige støtte, som er en forudsætning for ydelsernes demokratiske legitimitet.

Det blev ved denne anledning klart indføjet i loven, at det herefter ikke længere er tilladt at yde nye direkte eller indirekte tilskud til politiske partier og virksomhed, hvor dette ikke har udtrykkelig hjemmel i lov.

En tilbageførsel af oversættelsesopgaven fra partierne til Inatsisartut vil derfor kræve en generel lovændring i loven om tilskud til politisk arbejde.

Loven oplister derudover konkret flere opgaver, som overdrages til partierne til gengæld for det forhøjede partitilskud. En af disse opgaver er oversættelsesarbejde.

Om udgifter til oversættelser anførtes i det daværende lovforslags almindelige bemærkninger følgende om baggrunden for ønsket om at overføre opgaven fra Inatsisartut til partierne:

"Inatsisartuts administration dækker f.eks. partiernes udgifter til tolkning af beslutningsforslag og ordførerindlæg. Inatsisartuts bogholderi har i praksis ikke mulighed for at vurdere, om de fremsendte fakturaer er korrekte, eller hvorvidt de opkrævede honorarer er rimelige i forhold til den leverede ydelse. Dette kan reelt kun kontrolleres af det pågældende parti, som imidlertid ikke selv afholder udgifterne, og derfor heller ikke har særlig anledning eller incitament til at føre en sådan kontrol. På samme måde fratager ordningen partierne et incitament til at nedbringe omkostningerne gennem fremsendelse af det materiale, som skal oversættes, i så god tid, at der ikke skal betales forhøjet takst (hasteopgave-takst)."

(Almindelige bemærkninger afsnit 1.b)

Disse generelle problemer vil igen blive aktuelle, såfremt denne oversættelsesopgave blev helt eller delvis tilbageført fra partierne til Inatsisartut. Det må samtidig formodes, at opgaveløsningen samlet vil blive dyrere i fh.t. i dag jfr. de nævnte incitamentsproblemer. Populært sagt vil der herefter ikke længere være forbindelse imellem ansvar og kompetence.

Det anførtes særligt videre i det daværende lovforslag:

"Af lovforslaget følger, at f.eks. ordførerindlæg og medlemsforslag fremover skal oversættes for et partis egen regning. Dette ændrer ikke ved partiernes forpligtelse til at sikre den rettidige oversættelse af sådanne dokumenter til Inatsisartuts brug."

Inatsisartuts administration forestår fortsat oversættelsen af udvalgsbetænkninger, også for så vidt angår eventuelle mindretalsudtalelser fra et parti. Ønsker et parti, at partiets egne tolke skal stå for oversættelsen af en mindretalsudtalelse, dækkes udgiften hertil dog af partiet selv.”

(Bemærkninger til § 1)

Det må herudover bemærkes, at det ingenlunde er givet, at opgaven i praksis ville kunne tilbageføres fra partierne til Bureau for Inatsisartut, selv om dette blev muliggjort via en lovændring.

Det er således næppe sandsynligt, at tolkefunktionen under Bureau for Inatsisartut uden videre vil kunne påtage sig denne opgave uden en yderligere opnormering samt tilvejebringelse af kontorfaciliteter, som ikke findes i dag.

Derudover må det lægges til grund, at tolkefunktionen vil have væsentlige faglige reservationer overfor overtagelsen af denne opgave.

Spørgsmålet er herefter, hvor store udgifter partierne bruger på oversættelser til Inatsisartuts brug. Der findes ikke nogen officielle opgørelser heraf, men partiernes offentliggjorte regnskaber giver mulighed for en vis indsigt i forholdet.

Nedenstående oversigt over udgifter til oversættelser er taget fra partiernes offentliggjorte partiregnskaber, idet det bemærkes, at der ikke foreligger regnskaber for 2014 endnu:

	2013	2012	2011	2010
Atassut (1)	94.000	124.000	185.000	143.000
Demokraterne	108.000	209.000	149.000	111.000
I.A. (2)	315.000	193.000	179.000	185.000
Siumut	215.000	292.000	144.000	109.000
Partii Inuit (3)	40.000			
Kattusseqatigiit (4)			77.000	61.000
I alt	774.013	820.012	734.000	609.000

Noter:

- 1 Det er uklart, om der alene er tale om tolkeudgifter eller om oversættelser er inkl.
- 2 Udgifter alene knyttet til oversættelser for gruppen i Inatsisartut
- 3 Regnskab 2013 omfattet kun 11 måneder, da partiet var nystiftet. Partiet valgte ikke at oversætte en hel del af sit materiale, såsom ordførerindlæg.
- 4 Partiets seneste regnskab er for 2012. Oversættelse/tolkning er ikke specificeret dette år.

Regnskaberne oplyser ikke, hvorvidt ovenstående udgifter fuldt ud er knyttet til arbejdet i Inatsisartut. Det formodes dog, at de væsentligste dele af ovenstående udgifter er knyttet til Inatsisartutarbejdet, idet f.eks. valgkampsudgifter oftest er specificeret særskilt i regnskaberne.

Det kan derudover overvejes, hvorvidt ovenstående tal omfatter det samlede oversættelsesarbejde, der udføres af partierne i fh.t. Inatsisartutarbejdet. Det må således anses som ganske sandsynligt, at partisekretariatene udfører et vist oversættelsesarbejde uden særskilt beregning. Det er herudover tænkeligt, at også enkelte medlemmer udfører oversættelses-

INATSIARTUT

arbejde for partierne uden særskilt beregning. Dette ikke særskilt opgjorte arbejde vil skulle udføres af Bureauets tolke, såfremt oversættelsesopgaven blev tilbageført til Inatsisartut, hvilket der vil skulle tages højde for ved en eventuel tilbageførsel af midler til Inatsisartut. Der må herudover endelig tages højde for, at opgaveløsningen ved en tilbageførsel af opgaven til Inatsisartut givetvis atter vil blive præget af de incitaments- og kontrolproblemer, som var medvirkende til, at opgaven i sin tid blev overført til partierne. Med henblik på disse forhold tillægges en anslået overhead på 15 pct.

Det anslås herefter, at partiernes samlede tilskud ville skulle reduceres med næppe under 850.000 kr. årligt, såfremt oversættelsesopgaven tilbageføres fra partierne til Inatsisartut. Dette svarer i runde tal til fuldtidslønnen til 2 tolke, hvilket forekommer plausibelt. Udvalget for Forretningsordenen skal understrege, at udvalget med dette overslags udarbejdelse ikke har taget stilling til, hvorvidt en sådan nedsættelse af partiernes tilskud er ønskelig. Udvalget ser alene denne beregning som sit bidrag til de fortsatte politiske overvejelser i sagen.

Udvalget skal hertil tilføje, at der i forbindelse med en eventuel beslutning om at tilbageføre tolkeopgaven til Bureauet først må ske en grundig administrativ forberedelse i partierne og bureauet. I denne forberedelsesproces må opgaven grundigere beskrives og værdisættes.

Med venlig hilsen

Lars-Emil Johansen
Formand for udvalget for Forretningsordenen